

INGEZONDEN

(Buiten verantwoordelijkheid van de Redactie; deze behoudt zich het recht voor, de stukken te bekorten)

VERPLICHTE DULDING VAN BLOEDMONSTER-NEMING BIJ VAN ALCOHOLMISBRUIK VERDACHTE VERKEERSDEELNEMERS

Met instemming heb ik kennis genomen van het ingezonden stuk van Dr. J. F. RANG en het commentaar hierop van Dr. SCHUURMANS STEKHOVEN (1969).

Tweemaal (een tiental jaren terug en in 1967) werd ik geroepen bij een verkeersongeval om eerste hulp te verlenen en werd mij daarna gevraagd om bij het slachtoffer bloed voor een bloedproef af te nemen. In beide gevallen heb ik dit geweigerd, daar ik van mening was en ben, dat men, zonder in strijd te komen met het beroepsgeheim, hiertoe zijn medewerking niet kan verlenen, zodra men eerste hulp heeft verleend en dus als behandelend arts is opgetreden (daar immers ook nu reeds behalve het afnemen van bloed, tevens een medisch rapport wordt verlangd). Bij beide gelegenheden meende de Officier van Justitie bij de Alkmaarse Rechtbank hierop te moeten reageren met felle aanvallen in de trant van „asociaal gedrag van arts” en „misdadigers die door artsen in bescherming worden genomen”, welke uitlatingen dan met grote koppen in de plaatselijke dagbladen verschenen.

Het lijkt mij gewenst, dat in de toekomst dit principiële standpunt duidelijk wordt vastgelegd.

Literatuur: RANG, J. F. (1969) *Ned. T. Geneesk.* **113**, 1218. — SCHUURMANS STEKHOVEN, W. (1969) *Ned. T. Geneesk.* **113**, 1220.

Groet, 6 juli 1969

B. R. BRUST

BERICHTEN

BUITENLAND

Canada

Maligne cellen in urine na contact met beta-naftylamine. — Er zijn thans vier verbindingen bekend die blaascarcinoom kunnen teweegbrengen: β -naftylamine, 4-aminobifenyl, 4-nitrobifenyl en benzidine. In het *Canadian Medical Association Journal* (17 mei bl. 879) beschrijven CORNOLLY en WHITE twee patiënten, werkzaam in een kleine fabriek van kleurstoffen en chemicaliën waar op een zorgeloze manier met β -naftylamine werd gewerkt. Slechts bij twee van de daar werkzame geëmployeerden is ooit de urine cytologisch onderzocht; bij beide patiënten werden in de urine maligne cellen gevonden. Nader onderzoek van een dezer patiënten bracht een grote oppervlakkige blaastumor aan het licht. Deze werd geëxideerd, maar toch moest twee jaar later de blaas worden gereseceerd. Bij de tweede patiënt werd cystoscopisch een gealtereerd mucosagedeelte gevonden dat vermoedelijk maligne was; deze patiënt stierf aan een andere ziekte voordat het onderzoek kon worden beëindigd. De verbinding β -naftylamine verwekt zonder uitzondering blaascarcinoom bij degenen die langere tijd werkzaam zijn bij de destillatie ervan, indien niet de nodige beschermingsmaatregelen worden genomen.

Groot-Brittannië

Implosie, een nieuwe behandeling van fobieën. — Een bekende behandeling van fobieën bestaat uit het desensitiseren van de patiënt: deze wordt geïnstrueerd zich geheel te ontspannen, en zich langzaam in te denken in de fobische situatie; hierop volgt een in de werkelijkheid gedoseerd toe-

nemend contact met het fobische element, waarbij wordt gezorgd dat het onbehagen nooit boven een gevaarlijk peil stijgt. Het nadeel van deze methode is de lange duur. BOULOUGOUTRIS en MARKS (*Brit. med. J.* 21 juni bl. 721) beschrijven een nieuwe methode, „implosion” („flooding”), in 1967 ingeluid door GELDER en MARKS, waarbij de patiënt plotseling „de volle laag” krijgt. Bij drie van vier lijders aan fobieën hadden zij na gemiddeld 14 zittingen een gunstig resultaat; de patiënten waren bijna symptoomloos geworden en bleven dat gedurende een 6½ maand durende controleperiode. Bij de implosiemethode wordt de patiënt gevraagd zich in de ergst voorstelbare situatie in te denken en een maximale fobische angst over zich te laten komen. Een patiënte die lijdt aan fobie voor spinnen laat men twee of drie maal per week een uur lang — in een gemakkelijke stoel, geobserveerd door de psychiater — zich zo intens mogelijk verbeelden dat zij alleen in een kamer vol spinnen zit, die tegen haar benen en armen opklimmen, haar bijten, en haar mond en neus binnendringen. Natuurlijk reageert de patiënte met oncontroleerbare angst en zij schreeuwt het uit. Maar na enkele zittingen „the patient finds it increasingly difficult to feel frightened in the phobic situation” en tenslotte kan zij (hij) de fobische situatie met onverschilligheid tegemoet treden.

Abortus bij buitenlandse vrouwen. — Een lid van het Lagerhuis stelde de vraag, bij hoeveel vrouwen „van overzee” in de laatste maanden in Engeland een abortus was opgewekt. De minister van sociale diensten, RICHARD CROSSMAN, antwoordde dat dit in de drie maanden maart, april en mei 1969 bij 881 buitenlandse vrouwen was gebeurd, dat is 7 pct van alle abortusgevallen (17,5 pct van alle „private abortions”) in die periode. (*Med. News*, 4 juli bl. 2.)

Geen pil voor jonge meisjes. — De Family Planning Association maakt zich ongerust over de onlogische situatie dat een arts bij een meisje onder de 16 jaar wel een abortus mag opwekken, maar geen contraceptiva mag voorschrijven of aanbrengen. De Association overweegt, een proefproces uit te lokken, maar de directeur aarzelt, een arts bloot te stellen aan vervolging wegens het voorschrijven van contraceptiva aan een meisje „under the age of consent”. De voorzitter en de ondervoorzitter zijn vóór een dergelijk proces. Het probleem betreft niet zozeer de aantallen gedupeerde meisjes — van de 150.000 ongewenste kinderen die vorig jaar geboren werden, waren er „slechts” 1000 van meisjes onder de 16 jaar — als wel een „degree of tragedy”. (*Med. News*, 4 juli bl. 1.) De FPA onderneemt een nieuwe campagne met als devies „Every Child a Wanted Child” als laatste schakel in een lang programma „to make the act of birth control as habitual as the sex act”. Lady BIRK, die de contraceptie tot voornaamste punt heeft gemaakt van de Health Education Council, oefende kritiek uit op het puritanisme, dat sex uitsluitend als middel tot voortbrenging beschouwt, „but never for pleasure”. Dit was volgens haar de verklaring van de gebrekkige pogingen tot oplossing van het probleem. (*Nature*, 5 juli bl. 9.)

Oostenrijk

Ziekenhuiszaal voor „overledenen”. — De Weense ziekenhuizen zijn thans verplicht, een kleine zaal in te richten, waar de lichamen worden neergelegd van personen die zonder nauwkeurig klinisch onderzoek voor overleden worden verklaard. De maatregel is genomen nadat tweemaal bij een verkeersongeluk op het platteland een slachtoffer als dood werd beschouwd, doch bij herhaling van het onderzoek in leven bleek te zijn. (*J. Amer. med. Ass.*, 9 juni bl. 1914.)